

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący)
SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)
SSN Adam Roch

w sprawie **D.Ś.**,
skazanego z art. 244 k.k.
po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2026 r. w Izbie Karnej,
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),
kasacji wniesionej na niekorzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego
od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu
z dnia 27 stycznia 2026 r., sygn. akt II K 552/25

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Myśliborzu do ponownego rozpoznania.**

Antoni Bojańczyk

Zbigniew Kapiński

Adam Roch

UZASADNIENIE

D.Ś. został oskarżony o to, że w dniu 17 września 2025 r., na drodze publicznej pomiędzy miejscowościami M.-C., kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki A. o nr rej. [...], pomimo orzeczonego wyrokiem Sądu

Rejonowego w Myśliborzu z dnia 12 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 549/22 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, obowiązującego w okresie od 20 grudnia 2022 r. do 20 grudnia 2026 r., tj. o czyn z art. 244 k.k. (wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k. k. 28-29 akt sprawy II K 552/25).

Sąd Rejonowy w Myśliborzu, wyrokiem z dnia 27 stycznia 2026 r., sygn. akt II K 552/25, uznał D.Ś. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 244 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (*pkt 1*), której wykonanie warunkowo zawiesił na roczny okres próby (art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k.) (*pkt 4*) oraz orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat (art. 42 § 1a pkt 2 k.k.) (*pkt 2*) i świadczenie pieniężne w wysokości 5 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (art. 43a § 2 k.k.) (*pkt 3*), a także rozstrzygnął w przedmiocie kosztów sądowych, w tym opłaty (*pkt 5*) (wyrok k. 34 akt sprawy II K 552/25).

Orzeczenie to zostało ogłoszone na posiedzeniu wobec uwzględnienia wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 343 § 6 k.p.k. (k. 33 akt sprawy II K 552/25) i uprawomocniło się w dniu 4 lutego 2026 r. (k. 34 i 39 akt sprawy II K II K 552/25) wobec niezaskarżenia go przez strony postępowania.

Od powyższego wyroku kasację na niekorzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny.

Zaskarżył go w całości i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o skazanie D.Ś. - oskarżonego o przestępstwo z art. 244 k.k. - bez przeprowadzenia rozprawy i wydanie wyroku zgodnego z tym wnioskiem, co skutkowało rażącą obrazą prawa materialnego tj. art. 69 § 1 k.k., polegającą na wymierzeniu oskarżonemu za czyn zakwalifikowany z tego przepisu, kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na roczny okres próby, pomimo braku spełnienia określonej w tym przepisie przesłanki, aby sprawca w czasie popełnienia przestępstwa podlegającego osądowi nie był skazany na karę

pozbawienia wolności, gdyż oskarżony został uprzednio skazany za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, na mocy prawomocnego z dniem 19 października 2023 r. wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 11 października 2023 r., sygn. akt II K 265/23, a zatem zarówno w dacie czynu, jak i w dacie orzekania oskarżony był osobą skazaną w innym postępowaniu na karę pozbawienia wolności, a nadto pozostawał w okresie próby.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Myśliborzu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesiona na niekorzyść skazanego kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, w związku z czym mogła być w całości uwzględniona na posiedzeniu w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k.

W pełni podzielić należy stanowisko Prokuratora Generalnego, że w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia przepisów wskazanych w zarzucie kasacji, co z uwagi na charakter tych uchybień i ich następstwa - miało istotny wpływ na treść wyroku.

Rację ma autor kasacji wskazując, że naruszenia (uchybień) przepisów postępowania i prawa materialnego wynikały w istocie z niedostrzeżenia braku przesłanek umożliwiających uwzględnienie wniosku prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i w konsekwencji przedwczesnego zaakceptowania przez sąd wniosku i orzeczenia uzgodnionych z oskarżonym kar i innych środków przewidzianych za zarzucony występki. Sąd orzekający *in merito* wydając wyrok skazujący wymierzył oskarżonemu D.Ś. karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, pomimo braku spełnienia określonej w art. 69 § 1 k.k. przesłanki, aby sprawca w czasie popełnienia przestępstwa podlegającego osądowi nie był prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności.

Sąd pierwszej instancji, uznając D.Ś. za winnego popełnienia zarzucanego występkę z art. 244 k.k., podzielił proponowane przez prokuratora we wniosku

rozstrzygnięcia, zgodne z treścią porozumienia, jakie w dniu 18 listopada 2025 r. oskarżyciel publiczny zawarł z D.Ś. (por. protokół przesłuchania podejrzanego k. 15 i wnioski o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzenia rozprawy k. 20 akt sprawy II K 552/25), nie dokonując przy tym prawidłowej weryfikacji wniosku prokuratora pod kątem ustalenia, czy uzgodniona z D.Ś. kara jest zgodna z treścią dyspozycji przepisu art. 69 § 1 k.k. Przepis ten wymienia ustawowe przesłanki, których spełnienie jest obligatoryjne do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Co istotne - wszystkie warunki wskazane w dyspozycji przy art. 69 § 1 k.k. muszą zostać spełnione łącznie. Jedną z tych przesłanek jest obowiązek, aby sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Warunek braku uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności w analizowanej sprawie nie został jednak spełniony. Z załączonych do akt sprawy II K 552/25 danych Krajowego Rejestru Karnego z dnia 17 listopada 2025 r. (k. 13-14) wynika bowiem, że w czasie popełnienia czynu objętego niniejszym postępowaniem D.Ś. był już prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co nastąpiło na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 11 października 2023 r., sygn. akt II K 265/23, na podstawie którego D.Ś. został uznany za winnego popełnienia czynu art. 158 § 1 k.k. i skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, a ponadto orzeczono wobec niego dozór kuratora, zobowiązano do przeproszenia pokrzywdzonego oraz orzeczono nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 3.000 zł. Powyższe orzeczenie uprawomocniło się w dniu 19 października 2023 r. Konkludując, zarówno w dacie popełnienia zarzucanego oskarżonemu przestępstwa z art. 244 k.k. (tj. w dniu 17 września 2025 r.), jak i w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy w Myśliborzu w sprawie o sygn. akt II K 552/25 (tj. w dniu 27 stycznia 2026 r.), D.Ś. był już osobą uprzednio skazaną na karę pozbawienia wolności, a nadto pozostawał w okresie próby, o czym Sąd orzekający *in merito* miał wiedzę bowiem był w posiadaniu ww. informacji o uprzedniej karalności oskarżonego.

Ewentualne wątpliwości interpretacyjne, które mogą nastroczać trudności w stosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności dotyczą pytania, czy brak możliwości zastosowania art. 69 § 1 k.k. obejmuje

jedynie przypadki skazania na karę "bezw warunkowego" pozbawienia wolności czy również na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wątpliwości te są zostały jednak w sposób kategoryczny rozwiane przez najwyższą instancję sądową. Zgodnie z jednolitą linią orzecniczą Sądu Najwyższego brzmienie przepisu art. 69 § 1 k.k. nie stwarza pola alternatywnych interpretacji: ustanowiony w art. 69 § 1 k.k. warunek zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, tj. brak skazania na "karę pozbawienia wolności", rozumieć należy jako obejmujący zarówno skazanie na karę bezwarunkowego pozbawienia wolności, jak i na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 października 2020 r., sygn. IV KK 734/19, SIP «Lex» nr 3077385, z dnia 12 marca 2019 r., sygn. V KK 103/18, SIP «Lex» nr 2642114; z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. II KK 290/18 SIP «Lex» nr 2622995).

Akceptując wadliwy wniosek prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego, zawierający błędne wskazanie wymiaru kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania - zaproponowane przez prokuratora, a zaaprobowane przez oskarżonego i wymierzając oskarżonemu D.Ś. uznanemu za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa - karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na roczny okres próby, sąd *meriti* dopuścił się w konsekwencji rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, tj. obraży art. 69 § 1 k.k., które miało istotny wpływ na zaskarżone orzeczenie. Przyjęte przez Sąd Rejonowy w Myśliborzu w wyroku z dnia 27 stycznia 2026 r. rozstrzygnięcie w zakresie zastosowania wobec skazanego środka probacyjnego było zatem niedopuszczalne z mocy prawa z uwagi na istnienie przeszkody do wydania orzeczenia tej treści w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Wobec D.Ś. bezpodstawnie zastosowano dobrodziejstwo instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, która to kara wina zostać orzeczona jako bezwzględna. W tej sytuacji jako oczywisty jawi się wpływ stwierdzonych, opisanych powyżej, niewątpliwie rażących, naruszeń przez Sąd Rejonowy w Myśliborzu prawa (procesowego i materialnego) na treść zaskarżonego wyroku.

Dostrzeżenie tych zaszłości skutkowało koniecznością uwzględnienia kasacji, a tym samym i uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 27 stycznia 2026 r. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temuż sądowi, który winien dokonać ponownej, wnikliwej kontroli wniosku prokuratora o skazanie bez rozprawy, w szczególności mając w polu widzenia powyższe spostrzeżenia. Zaistniałe uchybienia obciążają wyrok Sądu Rejonowego, co wynika ze specyfiki postępowania wszczętego w trybie konsensualnym, w którym jedynie zgodna wola stron, będąca efektem dokonania określonych ustaleń co do charakteru represji karnej, może zdecydować o wymiarze kary i środków karnych. Brak jest podstaw dla dokonania oceny czy strony postępowania, w przypadku zobowiązania ich do zmiany stanowiska w trybie art. 343 § 3 k.p.k., zmodyfikowałyby odpowiednio swoją propozycję, czy raczej skłonne byłyby do zaprezentowania rozbieżnych stanowisk, co prowadziłoby do konieczności zrezygnowania z rozstrzygnięcia sprawy w trybie konsensualnym i wymagałoby przeprowadzenia rozprawy. Dlatego za zasadne należało uznać skierowanie nadzwyczajnego środka odwoławczego przeciwko całemu wyrokowi sądu *meriti*.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak wyroku.

Antoni Bojańczyk

Zbigniew Kapiński

Adam Roch

[WB]

[r.g.]